

P. Kantenich József

SCHÖNSTATT BÁRKÁJÁBAN

P. KENTENICH JÓZSEF

SCHÖNSTATT BÁRKÁJÁBAN

Szemelvények

Családkadémia-Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 2004

Válogatta és fordította:
dr. Csermák Kálmán és Alice

Lektorálta:
Vértesaljai János és Valéria

ISBN 963 86371 3 7

Kiadja a Magyar Schönstatti Családmozgalom
Családkadémia-Óbudavár Egyesülete

8272 Óbudavár, Fő u. 14.

Tel./fax: 87/479-026

info@csaladakademia.hu

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke

Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, Balatonfűzfő

Nyomás: OOK Press nyomda, Veszprém

Felelős vezető: Szathmáry Attila

VILÁGKÉPÜNK

Uruguayban megkértem egy művészt, egy nővért, hogy ábrázolja a dachau-i imák¹ Isten-, egyház- és világképét. Önök nem is tudják, hogy ezekben az imákban egy teljes szerves kép rejtőzik... Önöknek nincs idejük olvasni. Pedig aki nem olvassa ezeket mindig újra, nem jut a titok mögé.

A kép egyik oldalán a Szűzanya látható. A háttérben a Szentháromság: a kereszt, a háromszög és a galamb. A galambtól erednek a kegyelmek a kápolnába. Mária az egyik kezével ajándékozó mozdulattal a kápolnára mutat; a másikkal keresi mindazt, ami a kápolnával kapcsolatban van, hogy elrejtse. Alul a világ, mindenütt kis Máriák: a világnak Máriává kell válnia!

A másik oldalon a két kedvenc teremtmény: a kápolna és a bárka, mely az egész Schönstatt-családot jelképezi. Mindkettőt vihar veszi körül, de az égen mégis ott a szivárvány. (Nr.: 1947\10160w02)

„Az egész Schönstatt-művet tekinthetjük úgy, mint egy erős páncéltornyyokkal és más védőeszközökkel felszerelt erődítményt. Vagy még helyesebben az egész mű, az egész család és egyes tagjai nem korlátozódnak csak a védelemre, hanem a katolikus apostolság szelleméből kiindulva világhódító terveik vannak. Tehát inkább egy páncélkocsihoz vagy egy páncélhajóhoz – vagy Kentenich atya kedvenc képét használva –, egy bárkához hasonlítható. Vagyis egy önmagában rendezett, zárt és kifelé gondosan leszigetelt építményhez, mely az Istentől eltávolodott és istentelen jelen hullámszásain, viharain és sziklazátonyain át a másik part felé igyekszik.”

(Schönstatt kánoni vizsgálatának jelentéséből;
Nr.: 1954\0803zw02)

¹ Kentenich atya 1941-45 között, több mint 3 évet töltött Dachauban, koncentrációs táborban. Az itt írt imákat a világháború után kiadta „Himmelwärtz” (Ég felé) címmel. Ez az imagyűjtemény a schönstatti lelkiség hiteles összefoglalása.

ISTEN SZÖVETSÉGET KÖT

Isten szövetséget kötött Ádámmal, Noéval, Ábrahámmal, Mózeszel... Olvassák, tanulmányozzák az állandó átalakulást ebben a szövetségben.

Gondoljanak Ádámmal! Isten szövetséget kötött Ádámmal. Schönstatt-tal is szövetséget kötött. Mennyire veszélyes Ádám szövetségtörése! Mennyire veszélyes lenne Schönstatt szövetségtörése, ha megtörténne. Mondhatják erre, hogy fantáziálok... Ez nem játék, nem, hanem egy roppant nagy felelősség az egész üdvtörténetért, amely a kis Schönstatt történelmében megismétlődik.

Menjünk tovább! Gondoljunk Noéra... Az Ószövetségben találkozhatunk Noé bárkájával. Az akkori világ keresztül-kasul teljesen romlott és erkölcstelen volt. A Jóisten elhatározta, hogy elpusztítja ezt a romlott világot. Miért akarta elpusztítani őket? Mert a szeretetszövetséget, melyet Isten Ádámmal és Évával kötött, teljesen megszegtek... Isten szeretetszövetséget kötött az emberiséggel, és Ő hű marad ehhez a szövetséghez. Az emberiség azonban szövetségtörést követett el, de Isten akkor is hű marad. Mit tesz erre Isten? Akkor valami igen nagy és szép dolog történt, amit Istenben meg kell csodálnunk. Isten egy új szeretetszövetséget készít elő. A nagy emberiségből, melynek a vízözönben el kell pusztulnia, legalább egy kis csapatot meg akar menteni. Igen, egy kis körnek meg kell menekülnie. És mit tesz ezzel a kis csoporttal? Újra szeretetszövetséget köt velük.

Vegyük észre, hogy először Istennek kell hozzánk szólnia, közelednie. Utána közeledünk mi Hozzá a hitben. Amikor Ő szól hozzám, az egész személyisége jelen van. És amikor én szólok Hozzá, akkor a két személyiség összekapcsolódik.

A hit révén fogadta be Noé az üzenetet attól, akit még nem látott. Isten általa közölte a világgal az ítéletét. Noé istenfélően

megépítette a bárkát családjá megmentésére, és így a hitből való megigazulás örököse lett.

Menjünk most egy kicsit tovább. Nem tart sokáig, és ez az új emberiség is megszegi a szeretetszövetséget. És mit tesz erre Isten? Ugye megígérte, hogy nem lesz többé vízözön. Ő hű marad a szeretetszövetségéhez. Isten hűséges marad. Akkor kiválaszt az egész emberi társadalomból egyetlen egy embert, Ábrahámot, akivel megújítja és továbbfejleszti a szeretetszövetséget. Az Ábrahámval kötött szövetség teljesen klasszikus. Ebben a szövetségben Isten három ígéretet tett:

- eljön a Megváltó;
- megkapjuk az ígéret földjét;
- olyan sokan leszünk, mint a tenger fövénye.

Végül a Mózással kötött szövetség.

Tehát Isten szövetséget köt először az ősszülőkkel, aztán Noéval és övéivel, akik bemenekültek a bárkába. És mivel ez is balul ütött ki, kiválaszt egy embert és vele és utódaival, mint egy vezető elit közösséggel, megújítja a szövetséget... És Ábrahám utódaitól született az Isten-ember, Krisztus, aki által az Atya ismét szeretetszövetséget köt az emberiséggel. Isten egy új szövetséget köt az Üdvözítő által Máriával. Máriát használja fel arra, hogy szövetséget kössön az emberekkel, hogy ő vezessen el mindenkit a Krisztussal és Istennel való új szövetségbe...

Mennyire klasszikusan megismétlődik mindez nálunk. Minden, ami eddig lett, arról beszél, hogy természetfeletti valóságérzéssel megláttuk azokat a dolgokat, melyek újra és újra valóra váltak.

(Nr.: 1950\1020ow16; Nr.: 1961\0522vmon;
Nr.: 1967\0326anpf)

A LEGÚJABB KOR

„Személyes tapasztalatból, sokféle életmegfigyelésből és az olvasmányok sokaságából ismerjük, hogy milyen a legújabb kor.

Úgy tűnik, hogy az I. világháború kitörésével kezdődött. Tehát 1914-gyel, mert ezzel kezdődött a világban és az egyházban a nagy átalakulás. A legújabb kor – mely viharokkal már régóta bejelentkezett – az I. világháború kezdetével (1914. augusztus) fékevesztetten kirobbant és azóta ellenállhatatlan erőszakkal megrendítette a fennálló keresztény világ- és társadalmi rendet.

A második alapító levél 1939. október 18-án kiemeli:

„2... Nagyon szeretnénk, ha ezekből (a kegyelemteljes események és élmények régi emlékeiből) fény esne családunk jövőbeli feladataira! Mindannyian érezzük ugyanis, hogy egy világháború és egy korforduló előtt állunk. Újra és újra azt kérdezzük, hogy ez az az idő, amely számára az isteni gondviselés családunk bárkáját ácsolta? Meddig növekszik még e pusztító özönvíz?”

1941/42 fordulóján mint a GESTAPO foglya, ezt írta a börtönből:

„A látóhatáron feltűnnek – lassan felismerhetően – egy új világrend szerkezeti vonalai. A régi világ lángokban áll. Mindezt látjuk és csak a mi „ceterum censeo”-nk² fényében értékeljük. A hitünkre, reményünkre és szeretetünkre a legnehezebb próbák nehezdedhetnek; test és lélek heves gyötrelmekben szenvedhet, mégis számunkra csak egy dolog

2 „Ceterum censeo (carthaginem esse delendam)” [„Egyébként az a véleményem, (hogy Carthagot el kell pusztítani)”]; – az idősb. Cato, nagytekintélyű római szenátor (i.e. 160 körül) ezzel a mondattal fejezte be minden felszólalását a szenátusban, akármiről is volt szó. Itt példabeszédszerűen használatos kifejezés a sürgős szükségesség, a legfontosabb feladat jelzésére.

létezik: a mi „ceterum censeo”-nk. Eközben pedig a mostani és a jövőendő nemzedékekből milliók állnak előttünk, akik kezeiket nyújtják bárkánk felé, amelynek ki kell mentenie őket az özönvízből az égi tájakra... A hűséges küldöttek számára egy ilyen nehéz sorsú időben csak egy dolog létezhet: a küldetésünk, a családunk, a „ceterum censeo”-nk.” (Karmellevél)

1948. május 20-ra, azaz a Mária-nővérek egyházjogi alapítására írja:

„Magával ragadó elevenséggel és diadallal él sorainkban 1943 és 1944 óta a katolicizmus nagy jövőképeinek eredeti konkrét alakja, amit már az előalapító levélben kétségtelenül és fényesen megragadtuk. Minden további korszakban aztán egyre nagyobb világossággal tárult fel előttünk. Míg végül a Dachau-imákban, az imába foglalt harmadik alapító levélben, minden dimenzióban lelepleződik és boldogító győzelmisséget áraszt és ébreszt. Aki ezt a jövőképet nem ismeri, és szerető odaadással nem érte és belőle él, az semmit vagy nem sokat tud kezdeni a dachau-i imák aforizmaszerű imaszövegeivel. A kiformalásban tudatosan mellőzött kép-szerűség, a szándékosan meztelen közvetlenség és az egyöntetű szemléletmóddal való áthatottság ellentmond a maiak ízlésének és ellentmondásra ingerli a tegnapiakat. Csak azokból és azoknak beszél, akiknek a tekintete a múlt és a jelen iskolájában kiélesedett, továbbá akik egyúttal a jövőben élnek és abban látják feladatukat, hogy a közeledő alakatlan káoszt egy új keresztény kozmoszá formálják.

Milyen nagy ma már ez a káosz, és hol tart minden érték átértékelése, csak az tudja, aki nyitott szemmel beutazza a világot. A szellemi forradalom már most olyan általános és radikális, hogy egyetlen élet-képződmény sem maradt biztonságban tőle. A modern technika olyan közel hozza egymáshoz az embereket, hogy sorsuk egybeszövöttsége bizonyos módon úgy jelenik meg, ahogy még soha a világtörténelemben. Minden egy hallatlan egyformaság és eltömegesedés irányába hat. Az alkalmazások és a gondolkodásmód,

az életfelfogás és élet-szokások tekintetében szinte egy éjszaka alatt ugyanarra a szintre hozza a távoli kunyhójában élő négert az elkényeztetett kultúremlerrel. Rohanó tempóban megyünk az egység-civilizáció és -kultúra felé. Egy egészen új világ- és emberkép jön létre. A nagy kérdés, mely egyetlen tudóst és felelőst sem hagy nyugodni, mindig ugyanaz: Ki formálja ki ezt a képet? A démoni vagy az isteni erők? (Nr.: 11968\0907gres)

A technikai fejlődésnek köszönhetően az emberiség első ízben mint egész egy korábban elképzelhetetlen beteljesülési lehetőséghez jutott az életteljesség és a hatalom vonatkozásában. Egység és teljesség az egyik oldalon természetesen ugyanazt kívánja meg a másik oldalon is.

A természetfeletti lét- és életrendben is tehát hasonló kikerekítésre és beteljesedésre van szükség. Máskülönb a szimmetria és az egyensúly sérül. A természetfeletti világ hasonló kikerekítéséhez lényegesen hozzátartozik a máriás jelleg vagy máriás életmód. (Nr.: 1954\803zw14)

A (Mária iránti) szeretetünk teljességre törekszik. Ezért mindent neki akarunk hozni és adni. Minden dolog Isten követe, és ugyanígy minden dolog a kedves Szűzanya követe is. A Mária iránti mély, meleg odaadás arra van beállítva, hogy odafülejünk a természetre és kérdezzessük, hogy mit mond nekünk a Szűzanyáról...” (Nr.: 11968\0907gres)

Előttünk, akik a gondviselésbe vetett hitet kifejezetten a világnézetünké tettük, nem véletlen, hogy éppen ugyanabban a pillanatban lépett be Schönstatt is a színre. Az előalapítás 1912 októberében, az alapítás 1914 októberében történt. Az évek folyamán milyen gyakran megállapíthattam: Minden éppen a megfelelő pillanatban történt! Később már nem tudott volna Schönstatt létrejönni. A növekvő gyökértelenség és a menetelő tömegek egyhangú marsának fülsiketítő lármája és a következő években szédületesen növekvő otthontalanság lehetetlenné tette volna erőinek bevetését és még kevésbé kifejlődését. Korábban pedig az idő még alkalmatlan volt arra, hogy az isteni tervet elég világosan és érthetően leleplezze és

a szükséges formáló erőt rendelkezésre bocsássa. Így lett és maradt Schönstatt kezdettől fogva a legújabb kor törvényes gyermeke. Mintegy kiszakadt a történelemből. Benne, vele és érte lett és növekedett. Egész egyértelműen az a küldetése, hogy a történelmet mélyrehatóan formálja és alakítsa és őt is a történelem formálja és alakítsa. Magasra szökő vizek és hullámok hordozzák, olykor hatalmasan ide-oda dobálják, de rész fogással erőteljesen és tartósan meghatározza irányukat és lefutásukat. Mint a világegyház élő tagja, bárkának tekinti önmagát, melyet a mai kor özönvizén át céltudatosan a legújabb kor partjaira kormányoz. És széles körben biztos fogással magával viszi mindazokat, akik bizalommal hozzá csatlakoznak. Bevezeti és bevonja őket a szeretetszövetségbe, hogy abból éljenek, érte szenvedjenek, harcoljanak és győzzenek. (Nr.: 1954\0803zw13)

Ma az ember mindenképpen veszélyben van, hogy elveszíti az otthonát. Ráadásul a mai kor diktátorai³ direkt arra törek-szenek, hogy az embereket teljesen otthontalanná tegyék. Mi pedig ezzel szemben fel akarjuk venni őket a bárkánkba, hogy ilyen módon immunizáljuk őket a korszellemmel szemben. Kb. ezt jelenti a kötődés-pedagógiánk. (Nr.: 1950\07pt-k)

Kötelessége az embernek a mentőkötélét – ha van – nagy-lelkűen felajánlani, amikor látja, hogy emberek fuldokolva a hullámok közt az életükért küzdenek... Miután a mi mentőkö-telünk a legnehezebb idők próbáját is kiállta, azt hiszem, hogy azt többé már nem rejtegethetjük, hanem kötelességünk mindenkinék, aki akarja, a rendelkezésére bocsátani.

Aki a hajótörötteket visszautasítja, az az ő dolga. De mi Isten és a történelem előtt megtettük a kötelességünket. Aki a bárkán dolgozhatott, kötelessége mindazok számára nyitva tartani, akik Istentől oda meghívást kaptak. Aki a meghívottakat elutasítja, a saját felelősségére teszi. (1949\0624ep2b)

Részt veszünk tehát a zarándok egyház életmentő munkájában.

3 Itt nemcsak a nemzetiszocializmusról és a kollektívizmusról van szó, hanem a nemzetközi tőke diktatúrájáról is.

Mit értünk zarándok egyház alatt? Miben más ez, mint az egyhelyben lakó? Természetesen alkalmunk lenne itt hosszú időre elidőzni az egyház önmagáról alkotott rendkívül sok és sokféle felfogásainál. Pl.: hozzá vagyunk szokva, hogy az egyházat sziklának fogjuk fel, mely rendíthetetlenül szilárdan áll. Ilyen akar maradni az egyház a jövőben is. De ha számításba akarjuk venni az egyház zarándok jellegét is, akkor meg kell próbálnunk úgy elképzelni, mint egy mozgó sziklát. A zarándok egyház ugyanis nem vár, hogy a népek majd hozzá jöjnek. Hanem mozog, mint egy hajó az élet óceánján, és az óceán túlsó partja felé, az örökkévalóság felé tart. Az egyház hajója, mely átvándorol, átzilipel, átnavigál a felkavarodott óceán minden veszélyén, közben jobbról és balról felveszi mindazokat, akik valamilyen módon meghívást kaptak a hitre.

Érezzük a statikus egyházzal szembeni rendkívüli dinamikát? Ezért még egyszer: mit értünk zarándok egyház alatt? Egy olyan egyházat, mely állandó mozgásban van, anélkül, hogy feloldódna, anélkül, hogy szikla jellegét elveszítené.

(1966\1121ex-1)

SCHÖNSTATT MINT BÁRKA

Miben áll Schönstatt-családunk sajátossága?

- Először: a családunk egy bárka, melyet Isten és a kedves Szűzanya épített a mai kor bűnáradata számára.
- Másodszor: a mi tehetséggel megáldott családunk egy úrhajó, melyet Isten hozott létre, hogy átvezessen bennünket az égi tájakra, az örök Atya családi asztalához.
- Harmadszor: a mi családunk a személyes, megtestesült, eredeti szeretetszövetség; vagy másképpen *cönákulum*⁴, ahol Mária egyedülálló hatékonysággal működik.

Mit jelent tehát nálunk a szentelés? Belépést ezen a háromszoros ajtón ebbe a hármasság világba. Tehát először belépést az Isten által ácsolt bárkába; aztán másodszor az Isten által épített úrhajóba; majd harmadszor a *cönákulum*ba, a megtestesült, eredeti szeretetszövetségbe.

Megéri a fáradságot, hogy kicsit jobban belemenjünk az egyes sajátosságokba. Mindenki, aki a családunk történelmét valamennyire is ismeri, tudja, hogy a családunk egy bárka, igen, végső soron egy sajátos és egyedülálló bárka a mai kor bűnáradata számára. Évtizedek óta, csaknem azt mondhatjuk, hogy kezdettől fogva él a bárka eszméje családunk szellemiségében és öntudatában.

Tegyük fel magunknak a kérdést: Hiszünk még ebben? Dolgozunk is még érte? Nálunk bizonyos dolgok csak akkor válnak érthetővé, ha tudjuk, hogy nemcsak a jelen pillanatnak, hanem egy széles jövőért dolgozunk. Például ezért kérdezi a Második Alapító Levél, mely 1939-ben keletkezett, amikor a nemzetiszocializmus diadalát ünnepelte Németországban: Ez

⁴ *Cönákulum*: az utolsó vacsora terme, ahol Jézus mennybemenetele és Pünkösöd között az apostolok Máriával együtt „egy szívvel-lélekkel állhatatosan imádkoztak”, várva a Szentlélek eljövételét. (ApCsel 1,13-14)

a kor, amely előttünk áll, amelybe most belépünk; az örök Isten e kor számára ácsolta családunk bárkáját?

Idősebbek lettünk. Ma jobban ismerjük a korhelyzetet, mint 1939-ben. Nemde ma még több joggal beszélhetünk a kor bűn áradatáról, mint 1939-ben? Nemde érezzük valamennyi megszokott életfolyamat megrendülését? Nemde érezzük, hogy egy tűzhányón járunk, mely bármelyik pillanatban kitörhet és gyilkos lávával áraszthat el mindent? Nemde érezzük, hogy milyen sok félelem és gond remeg át a népeken? Nemde érezzük, hogy holnap vagy holnapután itt az országunkban is egyszerre minden viszonylat forradalmian megváltozhat?

Miért ácsolta a Jóisten a bárkánkat? Mi a családunk küldetése? Mert igen, Ő ácsolta és nem az emberek! Ő csinálta a számunkra, hogy menedékhelyre leljünk és utat találjunk a mai kor bűnáradatán át a legújabb partokra, az örökkévalóság partjaira.

Szabadjon ismét emlékeztetnem arra, amit az előbb mondtam: a Máriának szentelés jelenti a kaput, melyen át beléphe-tünk ebbe a bárkába.

Nemde nagy örömet jelent számunkra mindkettő megér-tése: egyrészt a mai kor tragédiája; másrészt az Isten által a mai kor számára ácsolt bárka jelentősége? Ha ezt komolyan vesszük, nemde okunk, felettébb sok okunk lenne a Magnificatot énekelni?

Ki kormányozza ezt a Bárkát? Isten és Mária. A mindenha-tó Isten, a végtelenül bölcs Isten, a végtelenül irgalmas Isten. És ki Mária? Ő a mindent elérni képes közbenjáró, a bölcses-ség széke, az isteni szeretet széke. Ismerjük a mondást: Az a párt fog mindig győzni, amelyik Isten és a Szűzanya oldalán áll. Azt mindannyian magától értetődőnek tartjuk, hogy ez a bárka viharba kerül. Aki ismeri a család történelmét, tudja, hogy a viharok a kis családot, a bárkát milyen gyakran ide-oda dobál-ták, rángatták. Szabadjon megismételnem, nemde felettébb sok okunk van mindannyiunknak arra, hogy ma este a Magnificatot énekeljük? (Nr.: 1961\0520vmon; Nr.: 1941\0720ex-c)

Tehát a Schönstatt-családunk egy bárka a mai kor bűnáradata számára...

Mi történt Noéval és családjával és mindazokkal, akiket magával vitt? Úgy gondolom, hogy itt három feladatot kell kiemelni:

1. Meg kellett őrizni őket a bűnáraddal szemben.
2. A bűnáradat alatt a bárkában nevelni kellett őket úgy, hogy
3. a bűnáradat után jogos alapja és vezetői lehessenek az új nemzetségnek.

Alkalmazzuk most ezt a mi kis Schönstatt-családunkra. Látunk kell, hogy mennyi fény árad mindebből ránk. Nemde mindannyian érezzük, hogy ma egy bűnáradat közepette élünk egy egészen sajátosan zavaros korban? Végigremeg a népeken a félelem: Mi vár még ránk?!...

Ad 1.) Ha Isten terve és szándéka szerint családunk valóban bárka, akkor ez azt jelenti, hogy kiment bennünket ebből a bűnáradatból. Ezzel nem azt mondjuk, hogy nem fogunk fizikailag belehalni, hanem hogy a modern krízisek nem fogják a jellemünket, egész személyiségünket bedarálni és szétmorzsolni. Természetesen ebben az is benne van, hogy egy részünk fizikailag is túléli ezt a krízist. De hogy ki lesz az, nem tudjuk. Jellemileg azonban nem morzsolódhatunk össze.

Ad 2.) A bárkában nevelődnünk kell. Most újra megértjük nagy eredetiségünket. Mária a szentélyeinkben mindig hatékonyan úgy lép fel, mint a népek, egy használható vezető elit és a nép nevelője. Most visszafogottan, csak lassan veszünk fel új tagokat a családba. De ez nem jelenti azt, hogy nem fog eljönni annak az ideje, amikor a néptömegek is idejönnek, és legalábbis a szeretetszövetséget – ha nem is úgy mint a vezető elit, hanem mint néptömeg – megkötik Máriával. Itt különbséget kell majd tennünk. Az nem szükséges, hogy mindenki belépjen a szervezeteinkbe, de az igenis szükséges, hogy minél többen csatlakozzanak a szeretetszövetséghez, és ezáltal felvegyük őket a *bárkába*.

Ad 3.) Noét és övéit nevelni kell. Fel kell készíteni őket arra, hogy egy új társadalom apái és anyái legyenek. A Schön-

statt-családban szokás hallani, hogy segíteni akarunk átvezetni az egyházat az új partra. Fel kell készülnünk, hogy az új kor megalapozói és vezetői legyünk. Vagyis megvalósítani az új embert az új közösségben a legújabb kor partján...

Nézzük meg, hogy milyen felirat áll a kápolnánkban az oltárkép körül! Ez áll ott: „*Servus Mariae nunquam peribit*” (Mária szolgája nem pusztul el soha). Ez pontosan ugyanazt jelenti, mint amit az előbb mondtam. *Servus Mariae!* Melyik Máriáról van itt szó? Arról, aki ide letelepedett, hogy innen nevelje az embereket, akik által majd az új világot Krisztus lábaihoz fekteti.

Tehát itt az áll, hogy a bárkában először is a saját lelkünk romlását kell megakadályozni. Először is ez az értelme a „*Servus Mariae nunquam peribit*”-kijelentésnek. Akik azonban itt a szentélyben Máriának szentelik magukat, azoknak nem elég, ha csak annyit akarnak, hogy Mária őrizze meg őket a súlyos bűnöktől. Ezt a következő is bizonyítja: Annak idején felvetődött, hogy Ingolstadt⁵tól átvegyük azt a feltételt is, hogy aki súlyos bűnt követ el, mindaddig ki van zárva a családból, amíg ismét vissza nem kerül a kegyelem állapotába. Azaz amíg meg nem bánja és meg nem gyónja a bűnét. De aztán úgy határoztunk, hogy NEM! Ez a feltétel túl kevés nekünk. Erre nincs is szükségünk, mert mi azt akarjuk, hogy az életszent-

5 1915 tavaszán az Ingolstadt-Schönstatt közötti párhuzam felállításával folytatódott a Schönstatt-mozgalom kibontakozása. Erre az adott alkalmat, hogy megjelent egy könyv, amely az ingolstadti Mária-kongregációból kiinduló megújulási mozgalmat ismertette. Ingolstadtban 1595-től Pater J. Rem vezetésével egy jelentős lelki megújulás bontakozott ki. Kentenich atya köröztette ezt a könyvet a kongreganták között, és beszédeiben is vissza-visszatért rá. „*Mi volna, ha a középkori Ingolstadt egy újkori Vallendárrá változna?*” Kifejezte azt a meggyőződését, hogy alapításuk jelentősége messze túlmutat a kollégium falain, és Ingolstadt mintájára egy nagy erkölcsi-vallási megújulás fog innen kiindulni.

Kentenich atya átvette az ingolstadti Mária elnevezést is. Ettől kezdve a Szűzanyát „*Mater Ter Admirabilis*”-nak, azaz Háromszor Csodálatos Anyának szólították. Amikor az egyik tanár, prof. Huggle 1915 áprilisában egy Madonna-képet ajándékozott a kongregáció kápolnájának, akkor azt is így nevezték el. A képet a kápolnáska fő helyére tették, és ettől kezdve már nem a Szent Mihályról elnevezett kápolnának hívták, hanem a Háromszor Csodálatos Anya szentélyének.

ségre törekedjünk, hogy Mária az életszentség útján vezessen bennünket.

Így érthető a második pont: Nemcsak arról kell gondoskodnunk, hogy a lélek ne hogy elveszítse a karakterét és elpusztuljon. Arról is gondoskodnunk kell, hogy a mai világban a lelket a karakterének megfelelően neveljük és pedig egy eszmény, az életszentség eszményének irányában. Így lesz aztán képes arra, hogy egy új társadalom apja és anyja legyen.

(Nr.: 1961\0522vmon)

Szeretnénk összegyűjteni azokat, akiket Isten meghívott arra, hogy részt vegyenek a világ megújításában. Össze akarjuk gyűjteni és szoros egységbe építeni mindazokat, akik meghajolnak az isteni pedagógiának, hogy a közelgő végső bűnáradat elől *bemeneküljünk velük egy szoros közösség bárkájába. A Schönstatt-mozgalom tulajdonképpeni értelme, hogy egy ilyen bárkát képezzen.* Egy új világot kell teremteni. Ez egyedül nem megy. Ha nem vagyok valamilyen módon egy másik új világ tagja, összeomlok, nem jutok át az új partra. Az egész Schönstatt-család értelme: egy jól tagolt bárka; egy jól felépített birodalom világos irányultsággal az új part felé. De ugyanakkor minden említett erő és hatalom mozgósítása is. Össze kell gyűjtenünk erőinket és lehetőleg egysülünk egy zárt falanxban⁶.

Nemcsak magunkat, hanem sok mást is össze akarunk gyűjteni, akik már úsznak a bűnáradatban, de még nem merültek alá. Ki akarjuk fogni és a bárkába menteni őket, hogy átjussanak a másik partra.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy mindenkivel szemben, akit a bárkába felvettünk, *követelményeket* támasszunk. Ez nem játék! Ahol a végsőkről van szó, amikor összetörük a világ, akkor nem lehet játszani. Akkor legalábbis alapvetően fontos követelményekkel kell fellépni. És ha nem sikerül – mert nem fog sikerülni –, akkor növekszik a vétkesség érzése.

Lényegbe vágó, hogy ismét vétkesnek tudjuk és érezzük magunkat magas eszményünkkel szemben. Akkor ismét

6 falanx - görög szó, jelentése: nehéz gyalogság többsoros zárt hadrendje

egészségesek leszünk. Ezt a vétkeességérzést és büntetésigényt ma ismét erősebben kell ápolnunk az egész vonalon.

Ha így járjuk az utunkat, kiértékelve a mai kor értelmét és levonva a következtetéseket, akkor magunkra vonatkoztathatjuk a Mennyei Atya szavait: „Ez az én szeretett Fiam – szeretett gyermekem –, akiben kedvem telik.” (Mt 1,11) Minden ilyen beállítottságú egyén és közösség „szeretett gyermek”, akiben Istennek kedve telik.

(Nr.: 1950\07pt-g)

Meggyőződésem szerint Isten Schönstattban egy olyan művet akart létrehozni, mely az évszázadok és évezredek számára mint egy teherbíró bárka segít a nehézségek legyőzésében. Ezért tolt ki a mű befejezését egy olyan korba, amikor a nehézségek a legmagasabbra csúcsosodtak. Személyes meggyőződésem, hogy azért küldött Dachaubá, hogy ott a modern emberiség teljesen kifejlett betegségét egészen a gyökeréig megismerjem. Így ismerkedtem meg a kollektivista emberrel (tömegemberrel), mint a következő fejlődési korszak előtt álló bálvánnyal. Egyre megy, hogy nemzetiszocializmusba vagy a kommunizmusba öltözik. Mindkét embertípus ugyanaz, csak a színében tér el egymástól.

Tehát még egyszer összefoglalva, azért kellett Dachaubá mennem, hogy képes legyek a bárkát úgy kiépíteni, hogy minden idők számára teherbíró legyen. És be kell vallanom, hogy ezt a feladatot Dachauban tudatosan magam előtt láttam és az egész szervezetet ennek megfelelően is építettem ki.

(Nr.: 1952\0217bt03)

MENTŐHAJÓ ÉS CSATAHAJÓ

Azon fáradoztunk, hogy a mai korhelyzethez igazítsuk egész szervezetünket. A bárka egyre inkább valóság lett. Megállapíthatjuk, hogy a bárkánk:

1. egy nagy mentőhajó,
2. egy nagy hódító csatahajó.

Ad 1.) A bárkánk mint mentőhajó

1933 óta gyakran ismételtük ezt a szót. Minden nagyot és nemeset befogadtunk, ami a katolikus életben, a katolikus közéletben megnyilvánult, hogy átmentsük az új korba. (Például katolikus szövetségek; ifjúsági mozgalom stb.) Amit pl. a liturgikus mozgalom akart, nemde valósággá lett nálunk? Isten a hajónkat egyre inkább mentőhajóvá teszi. Gondoljunk itt először is a családmozgalmunkra, aztán az anyák mozgalmára. A gyermekvilág megragadása a mai kor egyik legfontosabb problémája. A szülőket, a fiatalokat egyre jobban arra kell vezetni, hogy maguk is pedagógusok legyenek. Pedagógiai képzést kell nekik adni nemcsak úgy általában, hanem konkrét felajánlásként is.

Mindig a végsőkre állítottuk be magunkat. A vezetőség csak olyasmért vesse be magát, ami örök.

Családunk bárkájának mentő jellege:

- Minden teherbíró szervezeti formát felvettünk a bárkánkba;
- Minden mélyreható szervező elvet tető alá hoztunk a bárkánkba:
 - a bencés szervező elvet,
 - a jezsuita szervező elvet.
- A múlt minden használható szellemi áramlatát is befogadtuk:
 - liturgikus áramlat,
 - népi vallásos áramlat.

Egyébként az egész világon arra sürgetnek bennünket a körülmények, hogy a mai kor vízözönének közepette a szentélységeink körül zártabbak legyünk; egymás között és egymással zárt blokkot, mozgó szigetet, leszigetelt bárkát hozunk létre. Természetesen alkalmazkodnunk kell, de áthatolhatatlan fal-ként helyt is kell állnunk minden viharral szemben.

Milyen nyomorúságos dolog lenne, ha Schönstatt bárkájában nem tudnánk a saját üdvösségünket biztosítani. Ha Schönstatt csak egy olyan modern intézmény lenne, ahol jól érzi magát az ember, ahol egymással kedélyesen el lehet tölte-

ni az időt. – Nem, nem! Nem ezt akarjuk, hanem hogy Schönstatt bárkájában mindazok, akik bebocsátást kaptak, végső soron megtalálják, megtalálhassák, meg kell, hogy találják az örök üdvösségüket!

Ad 2.) Családunk bárkája hódító csatahajó is, mellyel új földet akarunk meghódítani.

Ezt bizonyítja:

- A Mária-nővérek szervezete,
- A Schönstatt-mozgalom épülete,
- Az új munkaterületek.

A MÁRIA-NŐVÉREK SZERVEZETE

Vajon a mi Mária-nővéreink is nem esnek-e ugyanúgy áldozatul a kornak, mint más szerzetesrendek? Mennyire jó volt, hogy egyházilag sokáig nem voltunk elismerve! Szeretnénk most februártól egy „repülő jelöltséget”, egy noviciátust létrehozni. Az élő lélek mindig dolgozik. Előre előkészíti azt, ami majd később jön. Miben áll a repülő jelöltség? Az eddig bevált elvek és szervezeti formák értelemszerű alkalmazásában.

Például *a tagfelvétel módja*: A felvételre jelentkező jelölt-nők a nővér-közösség három tagjától ajánlólevelet hoznak. Így kerüljük el, hogy méltatlanokat vegyünk fel.

A betagozódás és képzés módja alatt két dolgot értünk:

Közösséget:

- kapcsolódás az egyik filiához,
- a jelöltek aktuális évfolyamához való tartozás,
- kapcsolat a jelöltek mindenkori anyjával,
- alkalmi összejöveleteken való részvétel.

Az önnevelés felélesztését:

- az ellenőrzés rendszere;
- a lelki napirendről való számadás a főnöknőnek;
- ugyanígy számadás a pénzügyekről is.

Családunk hajója tehát nemcsak a már létrejött dolgok fel-fogó hálója akar lenni. A Mária-nővérek hódítani indulnak...

A SCHÖNSTATT-MOZGALOM ÉPÜLETE

A Schönstatt-mozgalom épülete rendkívül erős és teljesen példaszerű. A végső simítást lefelé a gyermekek, felfelé a családok mozgalmának kiépítése jelentette.

ÚJ MUNKATERÜLETEK

Számolunk az egyház és az állam szétválasztásával. Itt-ott látni már kezdeményezéseket, melyek a klérus gazdasági védelmét célozzák.

Isten Lelke működik a családjunkban. Szervezetileg a családjunk az egyetemesség és a hősiesség irányában küzd. Az egyetemesség alatt a teljes objektív életet jelöljük; hősiesség a feltankolt erőt jelenti, amelyet be kell vetni, hogy a mindenkori egyetemességet élhessük. Amit az egyik oldalon egyetemességnek nevezünk, a másik oldalon radikalizmusnak és hősiességnek mondunk.

(Nr.: 1940\12wtgmas; Nr.: 1952\0601ls2f; Nr.: 1966\1228wt04)

Az egyház nagy feladata jelenleg abban áll, hogy utat találjon a másik partra. Ebben a vonatkozásban kétségtelenül kimondott küldetést kaptunk Istentől. Egész eddigi fejlődésünk ezt bizonyítja.

Önmagában nézve talán elég lett volna, ha a családjunkat a háttérben csendben ki- és felépítettük volna, és aztán mint bárkát, a mai élet nyílt tengerére kiküldtük volna. Az egyháznak így is minden bizonnyal nagy szolgálatot tettünk volna.

De az „Ég felé”⁷ megjelentetésével szándékosan szét akartam robbantani ezt a szűk keretet, és közvetlenül az egyház egész térségébe benyomulni. Ezért azt javaslom is, hogy a vitákban ne annyira Schönstatt igazolását keressük, legalábbis ne ezt elsősorban, hanem sokkal inkább fejtsük ki azokat a nagy elveket, amelyekre épülünk, és mutassuk meg ezek jelentőségét az egész mai egyház számára. Innen aztán majd megfe-

7 „Ég felé” (eredeti címe: „Himmelwärts”); Kentenich atya Dachauban írt imáinak gyűjteménye.

elő megvilágítás esik azokra a konkrét formákra is, amelyeket Schönstatt alapelvei magukra öltöttek.

Amikor az „Ég felé” c. munkámat kiadtam, bizony egyedül álltam ezzel a belátással. De az apostoli konstitúció⁸ megjelenése óta biztos talaj van a lábunk alatt. Hivatkozhatunk az ott lefektetett alapelvekre, és mint annak védelmezői és képviselői léphetünk fel. Annál is inkább így tehetünk, mivel valóban a konstitúció igazolja és legalizálja valamennyi törekvésünket 1912-től napjainkig.

(Nr.: 1948\1022brar)

A Schönstatt-családnak tehát az a feladata, Isten arra rendelte, hogy a legközelebbi időkben segítsen legyőzni a kollektívizmust (a tömegembert) az egyház új felvirágoztatása által.

(Nr.: 1935\0113bp-1)

A VÉRES ZÁSZLÓ, A SZÖVETSÉGEK BÁRKÁJA

Néhány nappal ezelőtt itt állt ezen a helyen a véres zászló, az alapító közösség kongregációjának zászlója. Mennyi vér áztatta ezt a zászlót! Itt is érezzük, hogy az isteni nemcsak a helyet hatja át, hanem számtalan sok embert is megragad. Aki ezekért a magas eszményekért lelkesedik, aki annyi áldozatot hoz értük, arról minden joggal elmondhatjuk: az isteni őt mélyen megragadta.

Ez az, ami minket oly szorosan egymáshoz láncol és szétszakíthatatlanul összeköt: a tudat, hogy egy egészen más világhoz tartozunk, mint az a világ, amelyből jövünk. A csodák földje! Ezt a földet, ezt a birodalmat az élő Isten annyi sok éven át gondosan megőrizte. Itt érezzük Isten működését. De azt is érezzük, hogy azokat, akiknek ez az otthonuk, az isteni megérintette, hogy ők egy paradicsom-kertért élnek.

⁸ Apostoli konstitúció: XII. Pius pápa: „Provida Mater Ecclesia” 1947. III. 12., mely a világi intézmények egyházi jogi helyzetét rendezi. Ilyenek voltak akkor Schönstattban a Mária-nővérek; a Schönstatti nők, a Mária-testvérek és az egyházmegyéés papok *kötelékei*.

*„Ismét otthon, a tisztásomon!
Ó, te napsütéssel telt világ!”*

Lelkileg mindig újra felkerestük egymást, és néha fizikailag is viszontláthatjuk egymást. Ezért örülünk, hálásak vagyunk, nyitottak és fogékonyak.

És most a kérdés: Mit kell tennünk a jövőért? Felépült a bárka? Útrakészen áll új harcokra?

Mindannyian megérdemlünk egy kis pihenést, de aztán újra fel is kell fegyverkeznünk. És hogyan? Aztán hogyan akarjuk egymást majd viszontlátani? Belsőleg erősebben mint most. Minden benyomást úgy akarunk feldolgozni, hogy mindegyikünk elmondhassa: Úgy állok, mint egy szikla a tengerben; mint egy gyümölcsfa, egy olyan fa, melyen annyi a gyümölcs, hogy az egész környéket el tudja látni.

Azaz önmagunkban zártabbaknak kell lennünk, zárkózottabbak a világ felé, nyitottabbak Isten és az isteni dolgok felé. Istennek mélyebben és jobban belénk kell nyúlnia, hogy bensőségebb kapcsolatban álljunk Vele. Akkor akármi is jöhet, minden csak még jobban Isten karjába visz és vezet majd bennünket. Mit szeretnénk? Az új embert megvalósítani, bemutatni. Hogy is van ez? Olvassuk csak el egyszer ebben az összefüggésben a fogságban írt első költeményt:

*„Így állunk ma zártan,
Isten-szeretetből öntötten,
És harcolunk fáradhatatlanul
Minden sátánfajzattal,
Hogy új emberré váljunk...”*

Így van ez valóban? *„Így állunk ma zártan, Isten-szeretetből öntötten?”* Mienk ez az istenszeretet, amely megadja a jellegünket? Ó, ha erre igennel felelhetnénk! A legtöbb ember ugyanis önszeretetből van öntve.

„És harcolunk fáradhatatlanul minden sátánfajzattal!” – Igen, mennyire igyekszik a Sátán, hogy szétrombolja Schönbatt-országot! A kígyó hogy köpte a mérget egyesekre és

az egész közösségre! És mégis mi zárt rendben állunk! Ez az a nagy cél, amiért ma, holnap és mindig újra hevülni akarunk.

És mire törekszünk? „*Hogy új emberré váljunk!*”

(1945\0903voli)

Egy száraz, fanyar életstílust⁹ kell kidolgoznunk. Olyat, mint amelyet részben most a Schönstatt-ifjúságnál láthatunk. Ez egy egészen konkrét életstílus anélkül, hogy az embernek pl. a szó szoros értelmében vett előjárója lenne. Természetesen vannak olyan irányelvek, amikhez kötődhetünk anélkül, hogy sok előjárónk lenne, akiktől jogilag függünk. Ilyen a szegénység, a tisztaság szelleme! Ugyanez áll az engedelmesség szellemére is.

A szövetséget egy hajónak, egy bárkának akarjuk tekinteni, amelyen biztonságban vagyunk. Csak olyanok jöhetnek a bárkába, akik belsőleg és külsőleg is elfogadják ezt az életstílust. Rá akarjuk hangolni magunkat arra, hogy szükségünk van erre a konkrét, fanyar, száraz és mégis oldott, laza stílusra. Minél jobban igyekszünk ezt a stílust az életbe átvinni, annál könnyebb lesz a kiválasztási elveket alkalmazni. Egy összerzedett, önmagában zárt közösség könnyebben meg tudja valósítani a szelekciót, mert aki nem illik közéjük, az magától kiválik. (Nr.: 1950\1228bt06)

Úgy tűnik előttem, hogy ha a mai korban meg akarjuk oldani a feladatunkat, egészen azon törvények szerint kell dolgoznunk, mint ahogy kezdetben volt. Szabadjon egyszer kimondanom:

9 A lelki életben megkülönböztetjük: a száraz, fanyar, erős, valamint a gyengéd, édes, mély szeretetet, életstílust, melyet nem könnyű egyszerre megvalósítani. Jézusban megvan mind a kétféle szeretet: például Lázár sírjánál megmutatkozik gyengéd-mély szeretete; a kereszttúton pedig az erős, száraz, fanyar szeretete. A Szűzanyánál a kereszt alatt a kétféle szeretet egysége látható. Sokakat azonban az édes, gyengéd szeretet, ill. ennek keresése gyengévé, érzékenykedővé, aggodalmassá tesz. Lecsökkenhet így az áldozatkészség, a teherbírás, a konfliktus-, ill. harcokészség is. Szalézi Szent Ferencnél kivételesen szép példát láthatunk arra, hogy az érzékeny, mély gyengédség nagy lelki erővel és áldozatkészséggel párosulhat. Itt Kentenich atya az erős, fanyar szeretetet, életstílust hangsúlyozza, mivel ez a mai hétköznapi harcokban, helyzetállásaiban nélkülözhetetlen.

Kevés közöttünk a szervezői tehetség. Kevés olyan emberünk van, akik tartani tudják a gyeplőt. Ez egy nagy hiány! Hiába szidjuk magunkat, másokat, mégis minden ugyanúgy megy tovább a régi kerékvágásban.

Kezdetben ez másképp volt. Abban a nemzedékben volt valaki, akire teljesen ráhagyatkozhattam. (Engling József) Tudtam, hogy csak egy kis idő kell, és az általam kitűzött feladat megvalósul. Később a teherbírásától függően együtt dolgoztunk és terveztünk tovább.

Ha a vezetők népe akarunk lenni, akkor sokkal összetettebbnek kell lennünk. Valami tekintélyre is szükség volna, de organikus, ihletett tekintélyre. Egyébként minden nagyon kedves lehet, de nem lesz meg az az öntudatunk, hogy évszázadok számára dolgozunk. Mindent így kell nézni. A bárkának feltétlenül el kell készülnie. Ezért fel kell robbantanunk a csak személyes érdekeltségi körünket is, mely elsődlegesen csak kedélyes együttlétet akar... A bárkának késznek kell lennie! Imádkoznunk kellene, hogy a Jóisten küldjön mégis vezetőket. Egyébként gyámoltalanok vagyunk. Önök is tudják, hogy épp a papoknak van a legnagyobb szükségük arra, hogy hagyják magukat gyermekként vezetni...

(Nr.: 1935\0113bp-3)

Kivétel nélkül minden schönstattit felhívok arra, hogy újítsa meg döntését és foglaljon állást újra a gondviselés nyelvezetével kapcsolatban.

Mi a véleményetek Schönstatt újraalapításáról a mondott értelemben?

Ez a mi alapkérdésünk. A mozgalom és a társaság jövője függ ettől, és bizonyos értelemben a világ és az egyház jövőjének egy darabját is a kezünkben tartjuk. A „szentély árnyékában” és a bárkáról mondottakra gondolok.

Ezért fektet Isten olyan nagy súlyt soraink megtisztítására. Mintha nekünk is feltenné a kérdést, amit egykor az Üdvözítő övéinek feltett: „*Ti is el akartok menni?*” (Jn 6,67) El akartok inkább süllyedni ti is a tömegben és lemondtok vezető elítéléséről? Lemondtok a gyakorlati gondviselésbe ve-

tett hit pajzsra emeléséről a mai kor számára; lemondtok az isteni terv megvalósításáról, amely számára a kápolnáinkat, mint gazdagon bugyogó kegyelemforrást kiválasztott, hogy megvalósítsa a küldetést, mellyel Pallotti Szent Vincét majd Schönstattot újra megajándékozta? (Nr.: 1952\1208tu14)

A MEGŐRZÉS ÉS A PRÓBATÉTELEK KEGYELMEI

A) Hála a megőrzés kegyelméért

Eddig elkerült bennünket az új, rettenetes háború apokaliptikus lova és lovasa. Ez egy nem várt ajándék. Meddig még? A mai ember irracionális, sötét, értelmetlen és vak. Már nem engedi magát nyugodt megfontolásokkal tanítani, hanem csak keserű tapasztalatok által. Az új rendet még túl sokan a kollektívizmustól (a tömegembertől) várják. A káosz ezért még nagyobb lesz, amíg az emberek és a népek végre újra megtalálják az utat Krisztushoz és üdvözítő egyházához. Előbb azonban keserű életszerű tapasztalatok várnak a tömegben.

Nem vártuk a megőrzésnek ezt az ajándékát. A régi helyébe egy új társadalmi és világrendnek kell lépnie. De minden nagyság harc és fájdalom közt fog megszületni. Az új világrend csak apokaliptikus felfordulás és katasztrófák mennydörgése alatt születhet meg. Isten megőrzött minket, hogy legyen még egy megfontolási és előkészületi időnk. A kiválasztottság jelét – a Mária-tisztelet az egyik legbiztosabb jel – még mélyebben rá kell vésnünk a homlokunkra. Azoknak a száma, akik a bárkánkba jönnek, még növekedni fog. Új katasztrófák jönnek, és akkor majd tudjuk, hogy itt az idő, amely számára Isten bennünket alkotott. Akkor majd megmutatkozik, hogy Isten mögöttünk áll-e?

B) Köszönet a próbatételek kegyelméért

De köszönjük azt is, hogy van még időnk a megfontolásra, előkészületre és a próbatételre is. Isten igényli a próbatételt.

Tudjuk, hogy ez nehéz, és köszönjük, hogy a család a próbát nagyjából-egészből eddig kiállta. Isten mindig kívánja a próbatételt, főleg az apokaliptikus időkben.

A történelemfilozófia szerint az ember alakítja a történelmet és a történelem alakítja az embert. A történelemnek kell majd az embert kiformálnia azáltal, hogy megvilágítja az értelmét, megacélozza akaratát, és a szívének erőteljes impulzust ad. Az embernek belsőleg át kell alakulnia az átélés és a látókörében észlelt történelmi események által. A kor nagy nehézségeit először önmagunkban kell megoldanunk, majd azután a történelmet alakítani. Aki ma egy új világrendre vár, annak azt először önmagában kell megalapoznia.

A történelemteológia emlékeztet bennünket a világ és a kor jelenségeinek az értelmére: *győzelmes hazatérés és hazavétel az Atyához; győzelmes döntés Krisztus mellett; és győzelmes elveszettség a Szentlélek irányában.* A világtörténelem nem egy válás, hanem egy esküvő története. A világtörténelem a bába, aki segít, hogy Krisztus az emberek és a népek szívében megszülessen.

Sajnos korunk sokszorosán sírásó lett, Krisztust megölték a szívekben. A kor eseményeivel és a sorscsapásokkal Isten közelebb akarja magához vonni az embereket, a Vele kötött szeretetszövetséget komolyabban kell vennünk. Nehéz az ilyen próbatételeket kiállni. A helyzetünk hasonlít egy koncentrációs táborra. Ahhoz hasonlóan nagyon nehezek itt is a próbatételek. Minden erőt szétmorzsolnak a gazdasági gondok és a politikai bizonytalanság. Ahogy a koncentrációs tábor, úgy a mi korunk is magán viseli egy pogány-, őrült- és halál-város jeleit. Mily sokan belehalnak a mai nehéz körülményekbe. Isten nyilvánvalóan megadta nekünk a kegyelmet, hogy azokhoz tartozzunk, akik családjának története egy esküvő és nem pedig egy válás történetévé lesz. Megajándékozott azzal a kegyelemmel, hogy a mai nehézségeket mint bábák, kihasználjuk. Mint akkor a koncentrációs táborban, most is ugyanaz a lélek ad erőt nekünk, mégpedig a szövetség lelke, az

inscriptio¹⁰. Milyen fáradtak ma az emberek, nem utolsósorban mindenütt az ifjúság. A hajtóerejük megtört. A mi Schönstatt-ifjúságunkban van remény, van hajtóerő. Hisznek abban, hogy az alapító levél a mai kornak szól. Bízunk benne, hogy az egyház sorsa a szentély árnyékában fog hosszú időre eldőlni. Mindent egybevetve: köszönjük a próbatételek kegyelmét. (Nr.: 1947\1014owka)

Ha mi mint család, együttesen nem növekszünk bele ebbe a természetfeletti világba és valóságba, akkor az összes nagy eszménk ellenére mindig tele leszünk ellentmondásokkal. Szükségünk van a Szentlélekre. Mindig szükségünk van Őrá. És ne gondolják, hogy a fejlődés végén vagyunk. Jóllehet a család hajója készen áll, hogy vízre bocsássuk, de emellett még egy egész sor részletet ki kell dolgozni.

Bizonyos értelemben nemcsak egyetlen egy hajó vagyunk, hanem sok hajó, egy egész flotta lettünk. És ki tud egy flottát vezérelni? Egy kis bárkát el tudok vezetni, egy hajót is, de egy egész flottát ki mer vezényelni? Így kell látnunk a helyzetet. Vagy ha a másik képnél akarunk maradni: Egy többemeletes bárka vagyunk. Az emeletek megteltek, a bárka indulásra kész. Szükségünk van a Szentlélekre: „Emitte Spiritum tuum...” (Küldd el Lelkedet)

(Nr.: 1950\1018ow08)

10 Inscriptio: A gondolat eredetileg Szent Ágostontól származik, és így hangzik: „Inscriptio cordis in cor.” (Az egyik szívnek a másikéba való beírása.) Ez nem más, mint az egyesítő és hasonlítóvá tevő szeretet képi megfogalmazása. Az „Inscriptio” eredetileg két dolgot jelentett:

– Kialakítani egy hajlandóságot és készséget a nehézségek, a keresztség és a szenvedés elfogadására. Sőt, nemcsak valamiféle rosszkedvű beletörtődést, hanem a szenvedésnek, mint kincsnek és hathatós eszköznek örömmel való elfogadását. Ez a lelkiület a biákos felhatalmazás szerves része és következménye.

– Utat mutat arra, hogyan lehet az istengyermekség ilyen nagy szabadságára eljutni. Isten az irántunk való szeretetével beír minket a szívébe, és ott hordoz bennünket. Ezért bármit is enged és tesz velünk – a keresztséget és a szenvedést is beleértve –, mindent úgy fogadhatunk, mint szeretetének ajándékait.

CSAK ESZKÖZÖK VAGYUNK

„Vannak olyan korszakok, amikor az egyház védekezhet, ahogy csak akar, az ördögi befolyás ellen, mindig leverik, mindig háttérbe szorítják. De amikor úgy látszik, hogy az egyháznak ütött az utolsó órája, hirtelen megjelenik Isten a templom párkányán, megfújja a harsonát és leomlanak Jerikó falai.” (J. Donoso Cortes: Isten állama)

Mennyi lelkigyakorlat, mennyi vallásos könyv és folyóirat, a lelkipásztorkodás mennyi új útja... – és minden szinte hiába. Szakadatlanul szorítanak bennünket egyre visszább. A veszteségeink az egész vonalon egyre nagyobbak.

Mit akar Isten? Ő akar egyedül az egyház megváltója lenni. Ő akarja egyedül megmenteni a mai világot. És Istennek ebben a megdicsőülésében van a mi tulajdonképpen igazi, legmélyebb és legmagasabb boldogságunk. Kicsiknek kell magunkat átélnünk. Meg kell hajlítanunk a nyakunkat. Éreznünk kell, hogy Istentől függünk. Gyakorolnunk kell a gyermekség hősiességét, és tudnunk: Semmit sem teszünk; csak eszközök lehetünk. Isten tesz mindent. Ezért mindig újra merünk kell vállalkozni a halálugrásra Isten szívébe.

A másik oldalon pedig komolyan küzdenünk kell a tökéletes közösségért. Nem tudunk egyedül megállni. Ehhez jön még az erőteljes formáló akarata, amely abból áll, hogy engedjük, hogy az örök bölcsesség alakítson bennünket. Kicsiknek kell maradnunk. Igent mondunk a kicsiségre Isten előtt, hogy felemeljen bennünket és eszközként használjon a jelen és a következő korok nagy megújítási feladatában...

Igen, minden összedől körülöttünk. Mi magunk is milyen gyámoltalanul állunk az erkölcsi törvénnyel szemben. A mi természetünk is megbetegedett. De mindez az isteni nevelés nagy alaptörvényéhez tartozik: *Az embernek össze kell ahhoz törnie, hogy kinyújtsa a kezét Isten felé. Isten meg akar menteni minket. Isten akar bennünket boldoggá tenni és megváltani.*

A mai korforduló bűnáradatát látva, nem viselkedhetünk úgy, mint Noé kortársai, hanem őt magát, Noét kell követnünk. Noé kortársai is érezték a közelgő hatalmas katasztrófát, mégis lakomázással és mulatozással töltötték az életüket. Táncolva mentek a nagy özönvíz elé. Ez a mai kor képe is.

Ne fojtsuk el lakomázással és mulatozással a nemes lelket magunkban. Vagyis nem akarunk mindig újra engedni a pótkielégülések utáni ösztönzéseknek. Azt sem tudjuk, hogy a bűnáradat végéhez értünk-e már, vagy még csak a korforduló kezdetén vagyunk. Valószínűleg még nem értük el a mélypontot. Valószínűleg a sötétség még nagyobb lesz és az összeomlás még sokáig folytatódik. Isten beszél a kor szava által. A mai emberiség szinte elvesztette az eszét. Képtelen helyesen ítélni, irracionálissá vált. És egy irracionális nemzedéket csak irracionális úton lehet meggyógyítani és visszahozni. Ezért még mélyebbre és mélyebbre merülünk bele az éjszakába.

Amíg az emberi társadalom a saját javát nem ismeri fel a gyakorlati életben, addig nem lehet arra számítani, hogy tömegek fognak Istenhez megtérni. Tehát ezért még valószínű, hogy egyre rosszabb lesz a helyzet. De nem csinálunk úgy, mint Noé kortársai, hanem nyugodtan nézünk a végső pusztítások elé, valamint mi is építünk egy bárkát. Mit jelent ma bárkát építeni?

Értsék meg, gyámoltalanul és kiszolgáltatottan áll a korrallal szemben mindaz, aki nélkülözi a nagy eszményt, hogy a belső világából egy bárkát építsen és e köré egy külső bárkát is építsen. (Nr.: 1950\07pt-g)

SAJÁT SZÍVÜNK BÁRKÁJA

Ki a kapitánya és kormányosa ennek a bárkának? Mivel Isten tőlünk megkívánja a hősiességet és a zseniális naivitást, ezért a szívünk szentélyében csak a nagy, szentháromságos Isten uralkodhat.

A bárkát belülről is, meg kívülről is be kell kenni szurokkal. Ez azt jelenti, hogy semmi sem jöhet be. Még a mai kor viharai sem foszthatják meg Istent szívünk trónjától.

Hogyan lehet a mai embert rávenni arra, hogy bensőjét bárkává alakítsa át? De azt is kérdezhetném, hogy mi hogyan visszük ezt végbe? Hiszen mi is hordozzuk magunkban a mai kor betegségeit, belőlünk is hiányzik a bűnösség érzete. Már nem érezzük bűnösnek magunkat, nincs büntudatunk. És ahol nincs meg a bűnösség egészséges érzete, ott az Isten iránti nyitottság is természetesen csak korlátozott formában van meg, sőt idővel lehetetlenné válik. Az az ember, aki Isten előtt nem érzi magát bűnösnek, azt sem érzi, hogy rászorul a megváltásra. És ha nincs szüksége a megváltásra, akkor nincs szüksége a Megváltóra sem.

A modern pszichoterápia felhívja a figyelmünket, hogy a mai ember azért olyan ideges, mert nem ismeri el a létének és hibáinak korlátait; mert elvesztette a bűnösség érzését. Milyen keveset hallunk ma a megértett és bevallott gyengeségek és bűnök tudatáról. Sokan szenvednek ma neurózisban azért, mert nem tudják elfogadni és feldolgozni, hogy emberek, akiknek testük van; nemi és közösségi lények, akik másoktól függenek. Nietzsche jól látta a kort, amikor ezt mondta: *„Ha volnának istenek, nem bírnám elviselni, hogy én nem az vagyok.”* A mai ember nem tud mit kezdeni, nem boldogul a korlátaival. És mi sem boldogulunk velük. Ezért jó lenne még egyszer, kimerítően a gyermekeségről és az alázatról beszélni, mert ez a testi és lelki egészség lényeges eszköze. A meg nem

értett és be nem vallott gyengeség és véték az egyik legalapvetőbb oka a mai ember hontalanságának és idegességének. Ha nem tanuljuk meg újra, hogy a legmagasabb eszményekhez mérjük magunkat és ezért gyámoltalannak és kicsinek érezzük magunkat, akkor meg fogjuk érní, hogy a természetünk egyre jobban összetörik. Mit mond Nietzsche? *„Ha volnának istenek, nem bírnám elviselni, hogy én nem az vagyok.”*

Tudatosan mi nem mondunk ilyet. De öntudatlanul így élünk: önkényesen. És ha egyszer fel is fedezünk magunkban büntudatot, az csak valami homályos, sötét érzés és nem a világos tudata annak, hogy én személyesen megbántottam a nagy személyes Istent és ezt el kell ismernem. Pedig ez az igazság: Hibát követtem el, kicsi vagyok, személyes véték terhel a nagy Istennel szemben.

Nem is sejtjük, hogy mi, modern emberek, mennyire betegek vagyunk. Ha egészségesek akarunk lenni, ha egészséges embereket akarunk nevelni – legyen felnőttekről vagy gyerekekről szó – mérhetetlenül sok függ *egy egészséges büntetés-és engesztelés-igény kialakításán.*¹¹ *Ez hozzátartozik a belső bárka építéséhez.*

11 Kentenich atya szerint: „...Nagyobb hibák esetén elégtételt (penitenciát) kell magunkra kiszabni. Mi a felfogásunk a fegyelmezésről, büntetésről? Szeretném, ha a fegyelmezést sokkal mélyebben, felfokozott szeretetként fognánk fel. Jóvá akarom tenni a felfokozott szeretet által a hibázásomat. Felfokozott szeretet által! Így érthető, hogy a legnemesebb embernek (ha vétkezik) kifejezett igénye van a büntetés iránt. Ha egy hibát felfokozott szeretettel jóvá akarok tenni, akkor ez a felfokozott szeretet nagyon gyakran abban rejlik, hogy magamra veszek valamit, ami nehezemre esik; vagy pedig a szeretet egy új cselekedetét viszem végbe, hogy ezzel megmutassam Atyámnak és Anyámnak szándékom valódi komolyságát. Gondolkodásmódunk szerint az is a fegyelmezéshez és a büntetéshez tartozik, ha felfokozott szeretettel, belső meleg érzélemmel jóváteszem a hibámat. Az elégtétel (penitencia) mégis gyakran abban áll, hogy magamra veszek valamit, ami nehezemre esik. De szükség, hogy ennek is a szeretet legyen a forrása, különben eldurvul. [...] Ne kérjünk túl gyorsan bocsánatot, mert akkor ez idővel (komolytalan) sietségnek tűnik. Legjobban a jóvátétel által kérek bocsánatot. A külsődleges, elstietet bocsánatkérés nagyon könnyen gépiessé válik és gyakran erősen lehúzó.” 1936\0508ex09, lásd még: 1936\0508ex09; 1951\0306pt10; 1952\0428fl02; 1953\0510ef03.

Muszáj bárkát építeni, különben nem leszünk ellenállóképesek. A mai emberiség beteg és egyre betegebb lesz. Számíthatunk rá, hogy egyre többet fogunk hibázni, mint korábban. Ezért függ olyan sok attól, hogy kicsik legyünk és kicsinek érezzük magunkat. A gyermekség zsenialitása, alázat, kicsiség!
(Nr.: 1950\07pt-g)

Hogy néz ki az a belső bárka, amelyet létre kell hoznunk? Milyennek kell a szívünknek válnia? Hogyan tudjuk ezt végbe vinni, ki segít nekünk? Ugye érezzük, hogy a megváltás kegyelmeire, hogy magára a Megváltóra és példaképekre van itt szükségünk?

Jézus, alakítsd szívünket a Te szent szíved szerint!

„A sok ajándék között, melyeket Tőled kaptam, felbecsülhetetlen értéként bizalmas barátságodra méltattál. Különböző módon bevezettél az istenség magasztos bárkájába: isteni szívedbe, ahová minden örömöm irányul. Egyszer ingyenes ajándékként, máskor cserébe az enyémért a kölcsönös bizalmasság erőteljes bizonyítékaként. Ezzel kinyilatkoztattad nekem elrejtett ítéleteid titkát és egyúttal belső örömeidet is”

(Nr.: 1944\gebet301)

MÁRIA: A SZÖVETSÉG BÁRKÁJA

Mária a példaképünk:

Szent Bernát bensőséges és lángoló szeretettel fordult Máriához, mert megszülte neki Jézust, az édes Jézust, lelkének szerelmét, akit – mint mirhacsokrot – a szívére tett; hogy soha el ne felejtse a kigúnyolást, a megcsúfolást; a lekömpéseket és az arculveréseket, a szögeket, a töviskoronát és a mirhát, mellyel a kereszten megittatták.

Ezért Máriának a leggyengédebb neveket adta:

- *Áron papi botja*, mely gyökér nélkül virágzik;
- *Az áldott föld*, melyre – mint Gedeon gyapjújára – az ég harmata leszállt, hogy a Messiást előhozza;
- *Az égő csipkebokor*, melynek lángjaiban Isten kinyilatkozattatta magát;
- *A szent bárka*, mely a szövetség drága zálogát befogadta, annak a szövetségnek, melyet Isten Noéval kötött;
- *A szent lakás*, melyben maga Isten az emberek közt időzött;
- *Az edény*, amelyben az égi mannát őrizték;
- *A felhő*, mely a termékeny eső napjaiban a bűntől kiszáradt földre szitált;
- *A drága nárdus illata*, mely felszállt az Örökkévaló trónjához;
- *Kelet kapuja*, ahogy Ezekiel próféta ábrázolta;
- *Királyi menyasszony*;
- *Dicsőséges királynő*;
- *A szelídség folyama*;
- *Istenség egy fénysugara*;
- *A tenger csillaga*;
- *Úrnő és anya egyszerre.*

Isten tökéletes szántóföldje vagy, ó Mária, erényekkel és kegyelmekkel teljes. Nincs olyan erény, mely Belőled ne áradna. Ami az egyes szentekben valaha is megvolt, az mind együtt Neked egyedül a sajátod.” (Nr.: 1954\03mme08b)

„Isten, minden csodálatos dolog teremtője, három csodálatos dolgot tett Máriával:

- Az ártatlanságot a szeplőtelen Szűz tisztasága által csodálatosan felemelte, hogy a szövetség bárkáját a legtisztább arannyal beborítsa.
- A szűzi tisztaságot a szűzi anyaságban erőteljesen gyümölcsözővé tette, hogy az „égő csipkebokor” el ne égjen.
- Az emberréválásban kimondhatatlan módon összekapcsolta a legmélyebbet a legmagasabbal; az emberiséget az Istenséggel, hogy „Jákob létrája” útján Márián keresztül a földit az égivel egyesítse.” (Nr.: 1954\03mme08d)

MÁRIÁSSÁG

Annak idején, amikor azt kutattuk, hogy mi a terve az isteni gondviselésnek Schönstattal, az egyik leglényegesebb gondolat, amely engem akkor mozgatott, ez volt: Ha a családunknak valóban az a feladata, hogy egyes tagjait a világ tengerén át magával vigye az égbe, akkor a legfontosabb feladatunk, hogy átadjuk magunkat Máriának, a nagy oltalmazónak és nevelőnek. Neki gondja van arra, ő gondoskodni fog arról, neki gondoskodnia kell arról, hogy mi mindannyian úgy használjuk Schönstattot, mint egy bárkát, melyet körbevesznek a kor viharai. És aki megtalálja helyét ebben a bárkában, az átvészeli a viharokat; az meg lehet győződve arról, hogy végső soron mindannyiunk útja ott fenn a Szentháromság ölében fog végződni. (Nr.: 1966\0402anfa)

A jövő egyházának sokkal nagyobb mértékben máriásnak kell lennie, mint most. Ennek így kell lennie!

Az egyháznak az a feladata, hogy mint mentő bárka, az emberiséget megmentse és épségben az örökkévalóság partjaira vigye.

Jól figyeljenek, nem a lehetséges rendszerekről beszélek. A végtelen Isten az Ő végtelen mindenhatóságában kétségtelenül végtelen sokféle rendszert teremthetett volna. Én azonban csak a jelenlegi konkrét üdvösségrendről beszélek. Természetesen Isten választhatott volna egy olyan rendszert, amelyben Mária semmilyen különösebb szerepet sem játszott volna. Egyébként ugyanez érvényes Krisztusra is. Lehetett volna olyan rend is, melyben Krisztusnak sem lett volna semmi különösebb szerepe sem. De nem erről van most szó. Nem a lehetőségekről beszélünk. Csak azt a rendet nézzük, melyet Isten ténylegesen választott, és az egy máriás rend. Tehát még egyszer: Az új kor partján az egyháznak erőteljesen kihangsúlyozottan máriásnak kell lennie. (Nr.: 1954\0803zw14)

A TERMÉSZETES CSALÁD JELENTŐSÉGE

„Az okos ember előre gondolkodik!” Legjobb, ha már most számítunk arra, hogy az egyházi iskolákat és a tanárképzést, a nevelésnek ezt a nyilvános térségét belátható időn belül elvezzük tőlünk. Ezért elő kell készíteni a visszavonulást a nevelés magán térségeibe. Visszavonulunk a katakombákba és berendezkedünk a tartós ott lakásra. A család katakombájára, a kis-közösségek katakombájára, a háziszentélyek katakombájára gondolok.

Egy új pedagógiáért harcolunk és az alapelveket a mai körülményekre alkalmazzuk. Nem csak szép szavakat akarunk mondani, hanem világos vonalvezetéssel, szilárd alapelvekkel bátran útnak indulni. Nem akarjuk, hogy a nagy bűn-áradat, amit aligha kerülhetünk el, készületlenül érjen bennünket.

Mivel a család végső soron az emberi társadalom alapsejtje, és bizonyos értelemben az egyház alapsejtje is, ebből következik, hogy minden körülmény között védeni és menteni kell a családot. Az évszázad folyamán ez a parancs először halkán emelkedett fel, aztán megelevenedett, majd tudatosan újra felhangzott és hangzik ma is. Ez a felszólítás végigzúg az egész évszázadon.

Noénak vissza kellett vonulnia a családjával a bárkába: egy családot kellett kimentenie a nagy bűnözönből. A család katakombája! Mekkora nagy a jelentősége!

Továbbá gondolhatunk az üldözésekre az évszázadok folyamán. Túlélhettük a népvándorlást vagy a Nagy Francia Forradalmat is. Hogyan menekült meg mindig a kereszténység? Azáltal, hogy visszavonult a család katakombájába. Ott virágzott, ott fejlődött, amíg ismét kimerészkedhetett a nyilvánosságra.

A parancs, hogy minden körülmény között védjétek a családot, az Üdvözítő élete által vált élővé. Ő, aki Isten volt, aki magában isteni erőt hordozott, harminc évig a családban maradt és csak három évet szentelt a nyilvános működésre. Mi az ő helyében egészen másként csináltuk volna. Már a fiatal években előnyomultunk volna, kifelé a nyilvánosságba... Az Üdvözítő pedig? Mekkora jelentőséggel kell bírnia a családnak, hogy Ő harminc éven át napról napra, óráról órára az élete által erre hív fel bennünket: *Mindenekelőtt védjétek a katolikus családot!*

De nemcsak visszavonulunk a család külső építményébe, hanem vissza a belső értékéhez is! Hogy a család ismét valóban egy oázis legyen! Hogy a család Isten nagy műhelyévé legyen! Hogy egy bárkává is legyen, melyben az élő Istene a hatékony utolsó szó. Látják, e megfogalmazás parancsoló módjának azért van jelentősége, mivel történetileg nézve a mi saját sorainkban is a család értékelése nagyon erősen háttérbe szorult. Történetileg nézve nálunk az oktatásügy példaszerűen lett kiépítve. És mi lett ennek a hatása? A szülők az iskolának sok mindent átadtak, kiszolgáltattak. Az objektív létrend szerint azonban a család az alapsejt. Ezt a csírasejtet kell minden körülmény között megőriznünk!

Az iskolákhoz csatlakoznak a másik oldalról a katolikus egyesületeink, melyek gyakran a család kárára növekedtek. Biztosan sokan mondták: mivel a család elgyökeretelenedett, helyette az egyesületeknek kell átvenni a szolgálatot. A gondolat szép, de... Akkor pl. a legényegyletben kellene megtanítani a legényeket a családi életre. Nemde ehelyett – épp ellenkezőleg – sokszor inkább kivonták őket a családból?

Mindehhez jöttek a modern áramlatok. Már hallottuk, hogy mily hatalmasan dörömböltek a család kapuján. Történelmileg nézve így érthető a család alulbecsülésének és károsodásának kialakulása.

Mindehhez még további járuléka a *korszükséglet*. A férfi és a nő és a gyerekek elmennek dolgozni, hogy némileg helytállhassanak a létharcban. Mindez érthető, és mégis nagyon sajná-

latos! Ezért nagyon fontos, hogy a mai nevelők természetfeletti beállítottságúak legyenek és a létrendet az élet rendjeként tekintsék.

A korszellem is károsítja a családot. Elpuhultságra ösztönöz és a természettörvények elferdítésére. Mindennek kényelmesnek kell lennie! Így a családról való gondoskodás, mint olyan, az utolsó helyre kerül. Ilyen a mai családok helyzete. (1950\07pt-1)

REMÉNY ÉS LENDÜLET

Az európai népek rendkívül fáradtak. Reménytelenül néznek a jövőbe. Nincs bennük hajtóerő, összeroppantak. A mai fiatalságra is gondolunk, aki oly fáradt lett. Ez előtt a háttér előtt vessünk egy pillantást a mi Schönstatt-ifjúságunkra. Bennük van remény és lendület. Ez a fiatalság érzi, hogy abban a korban élünk, amelynek az alapító levél szól, amely számára a családuknak bárkája épült. Ezért a nagy remény. Mienk a nagy feladat, hogy segítsünk a szentély árnyékában arról gondoskodni, hogy a történelmet alapvetően Krisztus és Mária jele és lelke határozza meg.

Igazam van tehát, amikor azt magyarázom, hogy köszönjük meg a Jóistennek a próbatételek kegyelmét?!

Vajon nem kell-e bevallanunk, hogy az elmúlt években a mulasztás bűnébe estünk? Meg vagyunk ugyanis arról győződve, hogy Mária a bárkát a mai kor számára alkotta. Nem húzódtunk-e túlságosan is a háttérbe? Most ezt a hibát többé már nem követhetjük el. A legszélesebb nyilvánosságnak meg kell adnunk a lehetőséget, hogy bejöhessenek a bárkába, vagy másképpen – ha akarják – a páncélvonatba. Mert később, amikor majd keményre fordul a dolog, sokan fognak hajótörést szenvedni, mert nem találtak be a bárkába.

(Nr.: 1947\1015ow01)

„Így lépünk be egy olyan korba, melyet egy 400 éves fejlődés végső tagjának mondhatunk: egy szellemileg zárt falanx erős lelki fegyverzettel és bevetésre készen; telve reménnyel és várakozással, hogy a Szűzanyának az összeomlás korában segíthetünk, „a szentély árnyékában...” nagy eszméjét megvalósítani. A hivatalosan és közösen kiállított biankó felhatalma-

zást¹² jogosan úgy fogjuk fel, mint az alapító szerződés kétoldali megújítását.” („Von den Herrlichkeiten Mariens”, 34. oldal)

Majd a 2. alapítólevél kérdése: „Újra és újra azt kérdezzük, hogy ez az az idő, amely számára az isteni gondviselés családunk bárkáját ácsolta?”

Látják: A család bárkája. Itt van ismét az egyetemesség. A bárka annak idején befogadott minden emberi elevenséget, amit át kellett menteni az új korba. Újra kérdezhetem: Érzik a messzire tekintő egyetemes vonást? (Nr.: 1950\1227bt02)

12 Biankó felhatalmazás: Schönstatt lelki elmélyülésének egyik nagy csúcspontját a fennállásának 25 éves jubileumához kapcsolódó ún. második alapítás jelentette. 1939. október 18-án már 6 hete folyt a világháború. Nagyszabású ünneplésről szó sem lehetett. Kentenich atya nem is volt akkor Németországban, hanem Svájcból küldte a „Worte zur Stunde” című ünnepi beszédét, amely a schönstatti történelem „második alapítás” néven emlegetett alapdokumentuma lett. A jubileumnak különös jellegzetességét jelentette a biankó felhatalmazás, melyet a schönstatti család a Szűzanyának ez alkalomból kiállított. Ezzel azt fejezték ki, hogy mindenüket feltétel nélkül Mária rendelkezésére bocsátják. A biankó felhatalmazás előképe maga a Szűzanya, aki szintén így adta oda magát az Atyának: „Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint.” Ezzel az aktuussal Schönstatt 1939. október 18-án hálátelt szívvel ünnepélyesen elmélyítette és megújította az 1914. október 18-i szeretetszövetségét.



A KÁPOLNA

Idézzük fel a Schönstatt-család 1945. október 18-i nagy hálaünnepét Schönstattban. A Dachauból visszatért Kentenich atya vezetésével hálát adtak a schönstattiak a túlélés kegyelmeiért, a gazdag áldásért, melyben a nehéz háborús körülmények közepette részük volt. A nap befejezéseként az egyes schönstatti közösségek rendezett csoportokban gyertyás körmenetben vonultak a kápolnához.

Egy szemtanú így számol be az eseményről: A sok száz fős menet „Az otthon-dal” versszakait énekelte a csillagos tiszta éjszakában. A nagy család elérte és körülvette a kápolnát, mely a gyertyák libegő fényében úgy állt ott mint egy bárka, nyugodtan és békésen. Lelkünk legmélyéből énekeltük a Magnificatot és a Te Deumot. Utána a megilletődés szent csendje vonult át a szíveken, míg a nagy hála még egyszer feltört. Háromszor kiáltottuk atyánk ismert mondását: *„Abban maradunk, hogy hűek maradunk!”*

(Nr: 1945\1015owb3)

*„Ismered az országot, mily meleg, meghitt,
mit magának az Örök Szeretet épít:
ahol melegen dobognak nemes szívek
és egymást áldozatkészen viselik el;
hol – szívükbe rejtve egymást – izzanak
és Isten szívéhez egyre áramlanak;
hol szeretetfolyamok frissen buzognak,
hogy oltsák szeretetszomját a világnak?
E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében Nap-sütötte otthonunk,
Hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk*

*Kedvenc gyermekei között lankadatlan
Minden szeretetadományt megjutalmaz:
Csodálatos lényét nekik megmutatja
Életüket termékennyé gazdagítja;
Hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!”*

(P. J. Kentenich: „Otthon-dal”, részlet)

TARTALOMJEGYZÉK

Világképünk	5
Isten szövetséget köt	6
A legújabb kor	8
Schönstatt mint bárka	13
Mentőhajó és csatahajó	18
A Mária-nővérek szervezete	20
A Schönstatt-mozgalom épülete	21
Új munkaterületek	21
A véres zászló, a szövetségek bárkája	22
A megőrzés és a próbatételek kegyelmei	26
Csak eszközök vagyunk	29
Saját szívünk bárkája	31
Mária: a szövetség bárkája	34
Máriásság	35
A természetes család jelentősége	37
Remény és lendület	40
A kápolna	42

ISBN 963 86371 3 7



9 789638 637130